

Divadlo v pohybu XI - akce 12-15 / 25:

MISTROVSTVÍ SVĚTA VE STOLNÍM FOTBALU V BRNĚ

Blíží se listopad – klíčový měsíc oslav jubilejní padesáté provázkové sezony. Následkem toho se od 12. do 17. listopadu koná. MISTROVSTVÍ SVĚTA VE STOLNÍM FOTBALE. JIŘÍMU PECHOVI NA POČEST. Jedná se o sérii koncertů a předtančení zoufalství a triumfů, na kterých se potkáme s nejrůznějšími svými osudovými soupeřnicemi -J.P. na počest- a pak bude vždycky koncert.

Hlavní rozhodčí:

Jiří Pecha

Postranní rozhodčí:

Ondřej Kokorský

Tomáš Žilinský

Vladimír Morávek

Pivo a limo:

Dalibor Wojtowicz

Předtančení:

Mažoretky v počtu poněkud až znervózňujícím

Předzpívání vždycky před utkáním:

Růžena Dvořáková jako Marta Kubišová

x x x

Soupis jednotlivých zápasů a koncertů:

DEN PRVNÍ

PROVÁZEK VS. PROGRES 2

12. 11. 2017

Mužstvo za Provázek:

Kalužová, Nagyová, Mansfeld, Teleky, , Mašura, Zmrzlá,

Oslzlý, za archiv Marie Kvapilová

Začátek v Klubovně v 17,17 hod.

DEN DRUHÝ
PROVÁZEK VS. PATRIK ČERVÁK
13. 11. 2017

Mužstvo za Provázek:

Buš, Donutil ml.,
Kokorský (hlavním rozhodčím se v tu chvíli stává Mansfeld),
Hauser (čte ten den navíc z Bulgakovova Divadelního románu), Teleky, Zatloukal,
za zvukaře nastoupí Filip Ševčík

Začátek utkání v zadní místnosti hospody 16,30 hodin.
Koncert Patrika Červáka
tamtéž po skončení utkání .

DEN TŘETÍ
PROVÁZEK VS. RICHARD KRAJČO
14. 11. 2017

Mužstvo za Provázek:

Donutil st., Dvořáková, Žilinský,
Keller, Senková, Morávek, Morávek jr.,
Němečková, Gabriela Dušíková

Začátek utkání na brblavně 18,18 hodin
Koncert Richarda Krajča
ve foyeru v 19,00 hodin.

DEN ČTVRTÝ
PROVÁZEK VS. METEOR Z PRAHY
15. 11. 2017

Mužstvo za Provázek:

Buš, Holenda,
Teleky, Žilinský, Tomáš, Jebavá,
za pokladnu Kateřina Mančalová

Začátek utkání na brblavně v 18,18 hodin.
Koncert Meteoru z Prahy v 19,00 hodin.

DEN PÁTÝ
PROVÁZEK VS. FÓR TETKY
16. 11. 2017

Obsazení za Provázek:
Milostný, Hloužková
Mansfeld, Tomáš, Oščatka, Petra Jiránková,
Ondruš, Zeman

Začátek utkání na tržnici 16,30 hodin.
koncert kapely Fór Tetky
v městské tržnici v 17,00 hodin.

x x x

Absolutní vítěz dostane 50 lahví piva.
Během turnaje se bude konat benefiční sbírka Jiřímu Pechovi
a jeho pořádnému vyzdravení v lázních ku smyslu.
Máme ho rádi. A obdivujeme ho- co dokázal.

x x x

Jiří Pecha

Herec Jiří Pecha patří k žijícím legendám brněnského (a nejen brněnského) divadelního a filmového světa.

Narodil se v listopadu 1944 v Třebíči v rodině divadelních ochotníků. Rodiče ho spolu s bratrem Františkem pravidelně brali na svá představení a od druhé třídy základní školy chlapci dokonce hrávali dětské role. Během školy se Jiří věnoval intenzivně i sportu, závodně běhal a hrál českou házenou. Jiří se posléze vyučil automechanikem, ale víc než autodílna ho lákalo jeviště.

Při talentových zkouškách natolik zaujal komisi, že byl pod podmínkou, že si dodatečně dodělá maturitu, přijat na divadelní katedru Janáčkovy akademie múzických umění v Brně. Slib sice nedodržel, studium herectví však dokončil jako jeden z nejvýraznější absolventů svého ročníku.

Během studia se sblížil se svými kolegy, studenty oboru režie Petrem Scherhauserem, Zdeňkem Pospíšilem a Evou Tálskou. Spolu s nimi stál u zrodu Husy na provázku iniciovaném jejich společným učitelem Bořivojem Srbou. Po ukončení studia krátce prošel angažmá v divadle Večerní Brno a ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti, načež pracoval rok jako kulisák v divadle Radost. Už v roce 1972 ale definitivně zakotvil v Divadle na provázku, v němž herecky působil od prvních představení v březnu 1968 po celé pětileté "amatérské" období. Stálým členem souboru zůstal až do 30. června 2006, kdy odešel do důchodu. Ani poté se herecké práce v Divadle Husa na provázku nevzdal a s přestávkami zde hraje dodnes.

Odbornou kritikou je Pecha považován za instinktivně až živočišně hrajícího herce s širokým rejstříkem od ryze komediálních kreací až k dramaticky vyhraněné látce. Jen málokterý herec dovede s bravurou zvládnout klaunské výstupy a výrazně komediální role, a zároveň přesvědčit výsostně tragickými a dramatickými postavami. Jiří Pecha nikdy neokouzloval vytříbenou pohybovou ekvilibristikou, intelektuální hrou se slovy či hereckými jemnostmi a finesami, ale vždy si dovedl získat obecenstvo svou nezkrtnou živelností a zemitostí svého hereckého projevu. Ve svých kreacích, vždy autenticky vrostlý do postavy, kterou ztvárňuje, dovede přesvědčit, že každé jeho slovo a gesto plyne nikoli z vytříbeného estetického názoru, ale z životní zkušenosti. Na scéně je vždy zcela nepřehlédnutelným zjevem s charakteristickým a snadno rozpoznatelným, originálním hereckým projevem.

Není tajemstvím, že se Jiří Pecha vždy potýkal s problémy při čtení a při učení textů. Přesto, ba možná právě proto, dovedl vstoupit do postavy jinými cestami než přes slovo – do nitra postav se noří přes fyzický zážitek a skrze bytostné pochopení vnitřních motivací hrdiny. Díky svému talentu si záhy vydobyl pevné místo v hereckém souboru a těšil se divácké přízni a respektu kolegů, kteří jej vnímali jako talentovaného dřiče, který rozumí svému řemeslu. Celý svůj profesní život byl navíc oceňován také pro svou další schopnost – být ostatním hercům partnerem, který dovede sám sebe upozadit ve prospěch věci, ve prospěch kolegů na jevišti a celkovému sdělení.

Všechny jeho postavy jako by měly cosi společného: čistotu srdce, jistý druh naivity (byť se třeba jednalo o postavu prohnanou), sympatickou neohrabanost věčného outsiderství, neokoralost citu a přesvědčivou životní moudrost, která nemá co činit s rozumem či intelektem.

Za šestačtyřicet let odehrál na Provázku desítky, ba stovky nezapomenutelných rolí.

Jeho originálního talentu s úspěchem využívali prakticky všichni kmenoví režiséři DHNP. V legendární Baladě pro banditu Zdenka Pospíšila hrál velitele strážníků (1975) a v jeho další muzikálové kreaci Na Pohádku máje (1976) Revírníka.

Z mnoha rolí, které ztvárnil v inscenacích Petra Scherhaufera nelze zapomenout na jeho Pantalona v Commedii dell arte (1974), Eskymo Welzela ve Velkém vandru (1976), herce Rasumova ve Svit', svit', má hvězdo (1977), Ženu v obou verzích Svatby (1978 a 1998), sérii výrazných postav v Labyrintu světa a luthauzu srdce (1983), Sabinu v Prodaný a prodaná (1987) či na role Falstaffa, Oberona, Krále Leara a Prospera v Shakespearománii I-III (1988-1993).

Byl také kmenovým hercem Evy Tálské, u níž hrál například Heathcliffa v Na větrné hůrce, loupežníka Kozlíka v Markétě Lazarové, různorodou sérii Starých mužů a Dědků v Příbězích dlouhého nosu a jednu ze svých životních rolí, titulní postavu Krále Leara (1996).

Obsazován byl ale pochopitelně i dalšími režiséry – za všechny jmenujme Ivo Krobota, pod jehož vedením Jiří Pecha nastudoval a dodnes s přestávkami hraje jednu z hlavních rolí, nejstaršího Jana Dítěte v slavné inscenaci Rozvzpomínání (1985) a také titulní roli fetišistické revue Babička (1997), za níž Jiří Pecha obdržel v témže roce ocenění Nadace Alfreda Radoka za nejlepší mužský herecký výkon v ženské roli.

Pechův osobitý komediální talent dovedl snad nejvíce využít a rozvíjet Bolek Polívka, který s Jiřím Pechou rád spolupracoval na svých autorských inscenacích. Přátelství navázali již během studia na JAMU (především se vídali v klubu Helas), kam Bolek Polívka přišel v polovině Pechova studia. Výsledkem jejich spolupráce je celá řada rolí, na které ani po desetiletích nelze zapomenout a které zcela nepochybně patří do dějin českého herectví. Z celé plejády jmenujme alespoň Pezzu z inscenace Pezza versus Čorba (1975), Hajného z Poslední leči (1981), jeho kreace v Terapii (1985), či mimořádný výkon v monodramatu Nejsem svůj pes, které režíroval Arnošt Goldflam a které Bolek Polívka v roce 1988 napsal Jiřímu Pechovi přímo na tělo. Z posledních jejich spoluprací je nutno připomenout jejich strhující souhru v rolích Vladimíra a Estragona v Čekání na Godota, které v Divadle Bolka Polívka nastudoval v roce 2003 Zdeněk Černín.

Také v poslední době je obsazován do výrazných rolí – v poslední době jsme jej mohli vidět jako pastevce Míšu v Hordubalovi (2010) v režii Jana Antonína Pitínského či úplně naposledy v roli babičky Evženie v inscenaci Tango macabre v režii Vladimíra Morávka.

Do televize a filmu pronikal Pecha – stejně jako další herci režimem nemilovaného Divadla na provázku – jen s obtížemi. Na televizní obrazovce se poprvé objevil v roce 1973 v pohádce brněnského studia Kazisvěti, ve filmu až o

pět let později, kdy Vladimír Sís do filmové podoby převedl Baladu pro banditu Divadla na provázku. V 80. a 90. letech se Jiří Pecha postupně stal představitelem svérázných postav v projektech Bolka Polívky – například role Hajného v Poslední leči (režie Vladimír Sís, 1981) či role Anděla v Dědictví aneb Kurvahošigutntag (režie Věra Chytilová, 1992). Z dalších filmů, ve kterých Jiří Pecha hrál, jmenujme alespoň pohádku Lotrando a Zubejda (režie Karel Smyczek, 1996) a filmy Všichni moji blízcí (režie Matej Mináč, 1999), Musíme si pomáhat (režie Jan Hřebejk, 2000), Nuda v Brně (režie Vladimír Morávek, 2003) či Pupendo (režie Jan Hřebejk, 2003). Do obecnějšího povědomí televizních diváků se pak zapsal také díky opakovanému hostování v zábavném pořadu Manéž Bolka Polívky (1987-2014) a seriálu Bylo nás pět (režie Karel Smyczek, 1994), kde si zahrál starého Zilvara z chudobince.

Jiří Pecha má z prvního manželství dceru, která žije v Austrálii. Se svou životní partnerkou, druhou ženou Janou má dvě dcery a je též několikanásobným dědečkem. Mezi kolegy a přáteli i v obecnějším povědomí se k němu pojí přezdívka Peca. Ve volném čase si rád zahraje kulečník.

桃桃桃

Součástí fotbalových klání je čtení z Bulgakovova Divadelního románu.

Jsme rádi, že to zažijete s námi-
Provázek slaví narozeniny- je třeba dělat mimořádné věci
Těšíme se na Vás!

Vaše Divadlo Husa na provázku